

Николай Райновъ.

Езикътъ на птицитѣ.

(Приказка).

Имало единъ царъ, много добъръ човѣкъ. Той живѣлъ съ своитѣ поданници като съ братя и вземалъ данѣкъ само по пара на човѣкъ. Не билъ лакомъ за пари. Живѣлъ си скромно, прекарвалъ мирно и тихо.

Веднажъ дошълъ при него единъ човѣкъ и му рекълъ:

— Честити царю! Ти нѣмашъ ли съкровище?

— Нѣмамъ, рекълъ царътъ. Защо питашъ?

— Ама данѣкъ не вземашъ ли?

— Вземамъ само по пара на човѣкъ.

— Тогава, честити царю, ще ти кажа, че грѣшишъ.

Ти можешъ да съберешъ много пари, да си направишъ съкровище и да заживѣешъ богато, богато.

Царътъ се зачудилъ.

— Ами, какъ ще събера? На какво ще сложа данѣкъ?

Човѣкътъ рекълъ:

— Направи ме министъръ и ще видишъ какъ се събиратъ пари.

— Добре, рекълъ царътъ, Отъ сега нататъкъ ще бждешъ министъръ.

— Тогава, честити царю, ето какво ще направимъ. Ще разхвърлимъ по една пара на всѣка кокошка, мисирка, овца, говедо, на всѣка нива, ливада, лозе. Не ще бжде много, нали?

Царътъ се съгласилъ. Разхвърлилъ данѣка и почнали да го събиратъ. Наистина, тогава скоро разбогатѣлъ, направилъ си съкровище и почналъ да трупя богатства. Почналъ да си гради дворци и да живѣе богато. Отивалъ по разходки, по веселби, а за народа